

Senioren

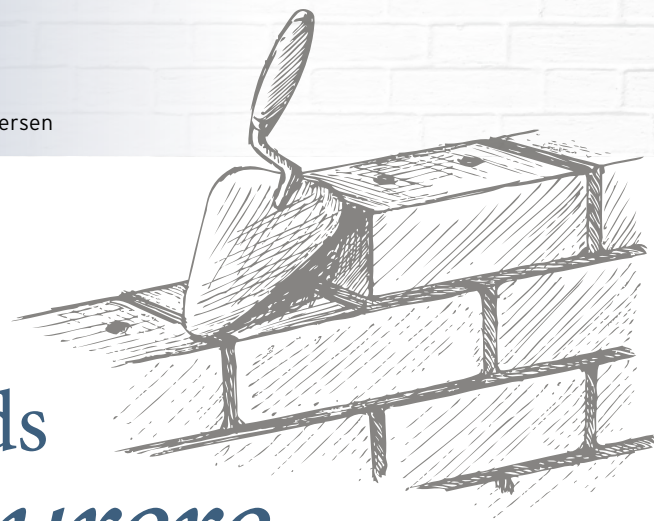

Seniorstevnet 2015
Skarrildhus, Danmark

Trygve Andersen

Murbrudds tilmurere

Av og til dukker det opp rare ting i hukommelsen, det er utrolig hva som ligger lagret i hjernen. Her om dagen kom plutselig uttrykket «murbrudds tilmurer» opp i mitt hode, jeg aner ikke hva som trigget det. Jeg visste med en gang at dette var et bibelsk uttrykk, men jeg måtte grunne litt på det for å finne det, og hva det betyr. Ja, jeg måtte slå det opp i Bibelen, jeg fant det igjen i Jes. 58,11-12, i 1930-oversettelsen. «Og Herren skal lede dig all tid og mette dig midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke, og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell der vannet aldri slipper op. Og sønner av dig skal bygge op igjen ruinene fra gammel tid; grunnvoller som har ligget der fra slekt til slekt, skal du gjenreise, og de skal kalle dig murbrudds tilmurer, den som setter veier i stand, så folk kan bo i landet.»

Det er altså hvis vi lar oss lede av Herren og han velsigner oss, at folk vil kalle oss «murbrudds tilmurere», ifølge nyere oversettelser «den som murer igjen revnene», og det ser ut til å være en hederstittel.

Som på Jesaja's tid så er det vel noen «sprekker i våre grunnmurer» som trenger å repareres. Vi må la oss lede av Gud slik at vi kan være med å bidra i hans verk som «murbrudds tilmurere». Og det ser ut til at vi også får «kreditt» om det er våre sønner (og døtre) som bidrar til dette.

I disse dager holder jeg på med å forberede min sesjon «Lyden av 50-60-tallet» på høsttreffet 13. september (du kommer vel?), og jeg hører røstene til våre tidligere pastorer. Ja, jeg bruker ordet «røst» med vilje. Det er ikke bare stemmer, det er røster. De hadde noe å si, og de fremførte det med styrke og kraft, Guds kraft. Mange av oss har gode minner om noen av disse «gamle» pastorene, og det er morsomt å høre stemmene igjen, men også veldig givende å høre på hva de sa.

Vi som er «over 60» savner kanskje noen av disse «røstene» i menigheten i dag. Men vi må nok godta at det er nye røster også, og vi må ønske de unge velkommen, også med deres måter å si tingene på. Det er lov å se bakover noen ganger, men det viktigste er å se fremover, og bidra positivt som «murbrudds tilmurere». ■

Trygve Andersen ✍

Eneste problemet var at det ikke var *plass* til flere

Mange seniorer samlet seg i år på Skarrildhus i Danmark til sommertreff. Det var fjerde gang det var på dette stedet, så man er åpenbart fornøyd med plassen. Det eneste problemet er vel at det ikke er plass til flere, så i år var det venteliste, og noen som ikke fikk plass. Det er synd, for sommerstevnet er et arrangement som burde være åpent for alle som ønsker.

Solveig og jeg reiste i bil tidlig en tirsdag morgen, sammen med tvillingsøstrene Marit og Karin. De har vært i Danmark mye, helt fra de gikk på Vejleford, så de kjenner landet og folkene der. De har vært på mange stevner også, helt fra ungdommen av, da de syklet til stevner. Så vi fikk mange historier på veien, om steder og mennesker. Marit har for øvrig skrevet i Advent Ungdom om dette allerede for 60 år siden, og vi kan jo ta med et lite klipp, fra AU nr. 4 1953:

UTFLUKTENE
I BUSS GA EN
EKSTRA GOD
OVERSIKT
OVER LAND-
SKAPET OG
NATUREN

>>

«Kommer det ikke snart en bakke! Det kan da umulig være så flatt hele veien! Slik vil en nordmann uvilkårlig tenke når han kommer til Danmark for første gang ...»

Så langt øyet kan nå er det store flate sletter. De eneste høydepunktene i landskapet er de store vindmøllene og telefonstolpene. – Nei, vil en få det rette inntrykk av Danmark – så må en ta sykkel fatt! ... Litt uvant er det for oss

**JOHN RAVKILDE
MED TREKK-
SPILLET**

«UTEN MAT
OG DRIKKE ...»

nordmenn å se de små hvitkalkede husene, som ligger så tett sammen. Men de ser så blide og hyggelige ut – og det virker så fredelig. Mot den harde broleggingen høres klappingen av tresko.

Langs riksveien møter vi stadig folk som raser av sted på sykkel. Mange har også en knallert bakpå, så det går fort. Men selv om de har det travelt, så har de da tid til et vennlig nikk og et smil. Besøker vi bonden på en av de mange bondegårdene langs veien, møter vi alltid vennlighet og gjestfrihet. ...

Ikke langt derfra (Ålborg) får vi også erfare at det er bakker i Danmark, temmelig strie også. Det ergerlige er at det ikke er «riktige bakker» som i Norge, så en med æren i behold kan gå av sykkel og dra den opp. Jevnt og sikkert stiger det i flere kilometer, og når en dertil har den sterke vinden å kjempe mot, så kan det være

stridt. Men heldigvis, det varer ikke så lenge. ...

Vi er i alle fall fornøyde med turen. Vi har fått se mye av den danske natur, og vi har lært den danske bondes gode humør og gjestfrihet å kjenne, som han er så kjent for. Det er strevet verdt å ta en slik tur – så reis ned selv og erfar det!»

* * *

Det var altså skrevet av Marit (den gang Modin) i 1953. Men tilbake til nåtiden. Vi ankom Skarrildhus på kvelden, og ble godt mottatt av de hyggelige danskene, både hotellpersonalet og de andre deltagerne. Vi fikk kveldsmat og et greit rom å sove på.

Onsdagen startet med morgenandakt ved Walder Hartmann, og en god frokost, før gjestetaleren Paul Birch Petersen hadde sitt første foredrag. Han har studert mange ting innenfor vårt menighetsliv, og ikke minst utfordringene rundt treenighetslæren. Så han hadde satt sammen en foredragsrekke over 3 dager hvor han på en fin måte gikk inn i lærens bibelske fundamentering, og de innvendingene som florerer. I tillegg hadde han en sesjon hver dag hvor han var åpen for spørsmål av andre slag, noe han kom godt ut av etter min oppfatning.

**MIRIAM
HOLMAN,
ELISABETH
TJERANSEN OG
MARIA MOLVIK**

**EN AV GRUPPE-
AKTIVITETENE
VAR STRIKKING
TIL INNTEKT
FOR ADRA**

**ET MÅLTID MED
DANSK MAT –
JA TAKK!**

**WALDER
HARTMANN OG
PAUL BIRCH
PETERSEN**

Hver formiddag hadde vi en times tid med gruppeaktiviteter. Noen drev med sang, noen strikket til inntekt for ADRA, noen lærte mer om bruk av nettbrett, noen lærte mer om Guds under i naturen, og noen møtte altså med Paul Birch.

Onsdag ettermiddag var det utflukt til et museum, hvor det bl.a. var en utstilling av statuer og andre ting fra Kina. Veldig interessant å se, og det var også fint å få en busstur i området, for da sitter man høyt og fint, og får utsikt over jorder og den vakre naturen ellers, på en måte man ikke får i bilen.

Etter kveldsmaten var det en times overføring fra møtene i Generalkonferansen, før vi avsluttet kvelden med en allsangstund og kveldsandakt. Hella Olsen ledet sang og musikk under stevnet på en utmerket måte, og vi hadde en helnorsk forsangergruppe som også bidro med innledning og tanker om sangene vi sang.

Torsdagen var nokså lik onsdagen, men utflukten gikk da vestover til en «blomstergård» og en sandskulpturpark ute ved Ringkøbing. Begge deler var interessante opplevelser. Vi fikk også en guidet tur ved bussjåførene ute ved «vesterhavet». Landskapet er jo ellers nå mye preget av alle vindmøllene, og de hadde vind nok denne torsdagen.

Torsdagskvelden var det igjen overføring fra USA, med nyheten om at forslaget om å fristille divisjonene i spørsmålet om ordinasjon av kvinnelige pastorer var avvist. Det ga en del engasjement også i seniorgruppen vår.

Fredag hadde samme formiddagsprogram, mens ettermiddagen var mer åpen til egne aktiviteter, utenom en allsangstund. Seniorene er ivrige sangere og deltagelsen var stor. På kvelden hadde Hella og Odd Henrik Olsen et fint møte.

På Sabbaten hadde vi sabbatskole og gudstjeneste som normalt. Egen norsk klasse i sab-

**DET VAR STADIG ANLEDNINGER TIL
Å PLEIE GAMLE OG NYE VENNSKAP**

batskolen ved Odd Henrik Olsen. Paul Birch hadde gudstjenesten.

På kvelden var det et underholdningsprogram, satt sammen av Walder Hartmann. Det var både vakker musikk og litt lettere underholdning som fikk åpnet litt på «latterdøren». Møtet ble avsluttet med «takk og farvel», takk til alle som hadde bidratt positivt, og det var mange.

Alt i alt et fint stevne. Seniorgruppa både fra Norge og Danmark er en hyggelig gjeng, og Skarrildhus er et fint sted å samles. Neste år blir det igjen i Norge, på Sundvolden, så sett av tiden midt i juli til dette. Vi sees! ■

Harry Havstein

Det er fremdeles noen som stiller spørsmålet: «Hvorfor gjorde ikke Gud kort prosess med Satan da han syndet?» Den som studerer Guds Ord skjønner snart at så enkelt var det bare ikke. På grunn av frelsesplanen valgte Gud å dele verdenshistorien inn i tre vidt forskjellige tidsepoker som «forteller» hver sin historie om en og samme sak; frelsesplanen. Vi skal her i litt større trekk se på noen eksempler og erfaringer fra de forskjellige periodene som kaster lys over problemene og peker på hvorfor det hersker så stor forvirring innen kristenheten i dag.

Rundt regnet beskriver Bibelen verdens historie i tre forskjellige faser på til sammen 6000 år. Det gikk ca. 1600 år fra syndefallet til syndfloden. Så følger det en etappe på hele 2400 år til korset, og så til sist fra korset til Kristi gjenkomst en periode på 2000 år pluss.

Bare dette med periodenes lengde er en tankevekker i seg selv. Hvorfor kom de første dårligst ut, de med beste utgangspunkt? Og de siste best?

I frelsesplanen tenker vi naturligvis først og fremst på Joh.3,16, Den lille bibel, som beskriver Guds kjærlighet til oss eller vår verden, men det var likevel her universets skjebne skulle avgjøres for tid og evighet.

Smertens drama skulle vises på storskjerm så alle kunne se: «for et skuespill er vi blitt for verden, både engler og for mennesker.» 1 Kor.4,9.

Hvis vi var i Guds sted, hvordan ville vi gripe saken an? Gud måtte ta hensyn både til seg selv og oss, med alle skapte vesener og ikke å forglemme brødrenes anklager.

Like fra den dag han gjorde opprør i himmelen har anklagen gått ut på at Gud er urettferdig og loven for streng. Så henviser Paulus til en dag da «hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud», Rom.3,19. Beviset må ikke være klart

HVORFOR MÅTTE GUD FORANDRE METODER FOR Å FRELSE VERDEN?

nok for alle, for forførelsen får fremdeles stå på for å få det siste ordet.

GUDS METODER

Guds metoder i de forskjellige perioder kan kort beskrives som følger:

1) Adam forteller sin historie, og Noah stadfester sitt budskap ved lyden av øks og hammer-slag på arken i 120 år.

2) Gud tar sitt folk med makt ut av Egypt, og planter dem i Løftets land der de skal invitere de

hedenske naboene og undervise dem i frelsesplanen. De ble selv undervist i Helligdomstjenesten.

3) Jesus underviser disiplene, og gir dem misjonsbefalingen om å gå ut og fortelle de gode nyhetene til alle. Noe alle kan ha del i.

Hva er forskjellig? Budskapet eller frelsesplanen er uendret og kommer klart fram i alle tre periodene, ikke minst i vår evangeliske tidsalder. Men forbildene i *Arken*, *Lammet* og *Prestene* tok mange feil på, helt til Jesus kom og ga seg selv som det sanne offerlammet da forhenget i templet revnet.

Gud måtte ta spesielt hensyn til bedrageren, så han gjennom sin karriere ville få anledning til å legge alle kort på bordet, og ikke hadde mer å si til sitt forsvar.

1. I første periode valgte Gud å stenge døren til Edens hage. Hagen ble stående, hvor lenge vet vi ikke, som et bevis på Adams budskap, og Noah forkynte ved å bygge på Arken i 120 år. Satan fikk fritt spillerom uten at han møtte spesiell motstand fra skaperens side.

2. I andre omgang måtte Gud gripe inn med makt for å stoppe ham: Egypt.

3. I tredje runde lar Gud ham igjen få fullstendig frie hender: Martyrkirken. Der slakter han ned alle kristne. Men han ble heller ikke fornøyd med det, for ofrene gikk på bålet med frimodighet som om de skulle feire sitt eget bryllup. (EGW i Alfa & Omega). Han la en ny plan som viste seg å være farligere for de troende. Han tok sine egne proselytter inn i menigheten. Du vil legge merke til, som nærmere forklart i teksten, hvordan bedrageren tapte slaget mot Kristus i 1. og 2. periode, og nå har han allerede gått ut som taper for tredje og siste gang. Det skjedde ved korset. Han får imidlertid anledning til å prøve seg en gang til som «Lysengelen», med krav om tilbedelse, for å overbevise dem han allerede har forført.

SYNDEFALL TIL SYNDFLOD

Det er i sannhet en kortfattet historie Bibelen gir over de første 1600 årene etter fallet, og når Ellen White er så «frimodig» å lese mellom linjene og beskriver detaljer fra denne perioden, er det noen av våre egne som reagerer. Først får vi et helt ka-

pittel om Lucifers fall i himmelen. Så får vi høre at Adam ble «mobbet» da han ville misjonere for sine egne, og måtte ta skylden på seg selv for at alle var utelukket fra hagen som stod der som et levende vitnesbyrd i mangfoldige år. Hun sier at «Satan fryktet for sitt eget liv under vannflommen». Og til sist får vi oppleve det dramatiske og rørende gjensynet mellom den første og den andre Adam ved hjemkomsten i det nye Edenhjemmet.

Umiddelbart etter fallet fikk Adam Guds løfte om en frelser, og muligheten til å begynne på nytt, men dommen ble avsagt: «I ditt ansikt sved skal du ete ditt brød.» På en måte kan vi si at Adam i realiteten ble spart for den avgjørelsen, og da Kain som historiens første brodermorder måtte stå til regnskap for Gud, og forstod at nå var det hans tur til å lide samme skjebne, sa Gud «Nei!, for slår noen Kain i hjel, skal han lide syv fold hevn.» Kap.4,15.

Den store anklageren hadde heller ikke noe å bebreide Gud for da han måtte utsette den ondes undersätter i vannflommen. For her fikk han frie tøyler til å demonstrere sitt program ved å løpe hele lina ut med alle sine etterfølgere. Men han fordømte Gud for avgjørelsen.

Det var et trist syn som møtte de åtte passasjerene som steg ut av Arken. En forvandlet jord i full kontrast til Guds erklæring da skaperverket var fullendt og fullkomment, altså; «såre godt.» Jorden var forvandlet som når du rører i en gryte og bunnfallet blir liggende øverst. Gull, sølv og edle metaller var stor sett begravd i jordens dyp. Planteliv og vegetasjon var borte.

Ikke nok med det, de som var berget i land fikk en ny spiseseddel, og fikk lov til å spise sin medbrakte «niste» av okser og får. Alt dette var med til å redusere menneskets gjennomsnittslevealder, som på Abrahams tid var kommet ned i rundt 200 år, og på Jesu tid var den på om lag en tiendedel av den opprinnelige. Her kan vi snakke om den forbannelsen som Gud i sin nåde vendte til vel-signelse.

Mildt sagt har vi fått et skoleeksempel av sannheten i ordtaket som sier: «Det skal en sterk rygg til å bære gode dager.» Og her finner vi Guds løsning for å bevare slekten i alle år til Jesus kommer for å opprette nådens rike. I sitt frie valg brukte

menneskene hundrevis av år til lediggang og fest, som bare måtte ende i katastrofe. Mens EGW sier om arbeidet; at bare det alene har spart oss for tusenvis av fristelser.

HISTORIEN OM JOB

Vi forstår ikke alt, og ser heller ikke alt med troens øye. Når vi går inn i Det gamle testaments historie, er det mange som misforstår og beskylder Gud for de tragiske erfaringene som Satan er opphav til. Det hender at Gud må trekke hele forhenget til side for vår del, og et godt eksempel finner vi i Jobs bok. Her viser Gud oss en scene som Job aldri fikk se: Satan i audiens hos Gud? Gud kommer i «forlegenhet»? Han har ikke bevisene klare. Men nettopp derfor kommer spørsmålet: «Har du gitt akt på min tjener Job? For det er ingen på jorden som han – en ulastelig og rettskaffen mann, som frykter Gud og viker fra det onde. Men Satan svarte Herren: Mon Job frykter Gud for intet? Har du ikke hegnet om han og om alt som hans er på alle kanter? Og hans henders gjerning har du velsignet.. osv, «Men rekk bare ut din hånd og rør ved alt som hans er! Da vil han visselig si deg farvel like i ditt ansikt.» Kap. 1,11.

Så kjenner vi den tragiske historien videre når Satan får frie hender til å handle etter sitt eget forslag, og når det til slutt kan sies at: «Under alt dette syndet Job ikke, og han lastet ikke Gud for det som hadde hendt ham.» Så hadde heller ikke anklageren mer han skulle ha sagt.

ETTER SYNDFLODEN

Dette er likevel bare opptakten til revansj etter syndfloden, skal vi tro historien som følger. Igjen får vi se bak kulissene og her står ypperstepresten Josva i skitne klær for Herrens åsyn. Anklageren er på plass men nå har pendelen slått ut i motsatt retning. Og det er Josva selv som får unngjelde, omvendt av Jobs tilfelle. Så sier Gud: «Ta de skitne klær av ham!» Og Josva blir iført «høytidsklær». Sak.3,1-5. Er ikke dette evangeliet i et nøtteskall, som så mange ganger har vist anklageren på dør?

Men han er ikke utslått og ser fram til et nytt møte med sin «overmann», noe han allerede har

planlagt i over fire tusen år. Han måtte gi tapt da han ble kastet ut av himmelen. Men han hadde allerede klart å forføre og trekke med seg en hel tredjedel av engleskaren, så han hadde ikke noe mer å si.

Sitat fra Alfa og Omega Bind 1, s.45: «Da frelsesplanen ble mer fullstendig åpenbart, gledet Satan seg sammen med sine engler, fordi han etter å ha fått mennesket til å falle, kunne bringe Guds Sønn ned fra hans opphøyde stilling. Han erklærte at hans planer hittil hadde lyktes på jorden, og at Kristus kunne bli overvunnet når han tok på seg menneskets natur. Dermed ville menneskets gjensløsning bli avverget.»

Guds timeplan har helt fra begynnelsen vært et tidsaktuelt emne for hans folk, men vi finner ikke så mange opplysninger om djevelens tidsbegrep. Og når det endelig nevnes i Åp.12,12. er han «faret ned i stor vrede, fordi han vet at han bare har en kort tid igjen.» Han er kommet i tidsnød. Han måtte vel forstå klokka, Guds klokke? Dette kunne umulig være da Gud måtte vente på ham i over 400 år for å få sitt folk inn i Løftets land. Det var heller ikke en brølende løve, men den listige slangen som kom til Eva i hagen, og en lysets engel som møtte Jesus i fristelsens ørken, der han ble gjennomskuet og måtte gå med uforrettet sak.

Teksten i Åp.12,12 faller bedre på plass i tiden under Martyrkirken, der han fikk frie hender til å torturere og utrydde de kristne til han selv innså sannheten i ordet som sier at «martyrenes blod var evangeliets såkorn.» Han la igjen om rutinene, og i dag går han rundt i sin engleskikkelse og finner sin beste misjonsmark i storkirken og menighetene.

NÅR JESUS KOMMER

Den store forskjellen kom klarest til syne ved «tidens fylde». Etter skjema skulle tiden for lengst sendte Gud sin egen Sønn. Og da han «gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle som var overveldet av djevelen», var det uttrykk for den stikk motsatte operasjon av det Gud var nødt til å gjøre da han med sorg måtte senke «alle» i den våte grav. Jo, «den samme som sårer han leger».

I kontrast til Noahs dager kom Jesus til en degenerert generasjon som best kan sammenlignes med dverger mot kjemper. Og da han bad for sine bødler leser vi: «tilgi dem for de vet ikke hva de gjør.» Det kunne neppe sies om «kjempene og de navnkundige fra fordums tid.»

Jesus gjorde mange mirakler, og man kan vurdere eller snakke om hvilket var størst: da han mettet fem tusen, gikk på sjøen eller vekket opp Lasarus? Kanskje er det bare at alt dette er så stort at det setter det største i skyggen?

Hovedsaken i Guds plan har alltid vært å gjenopprette det han har tapt: Guds bilde i sine egne skapninger. Han har aldri demonstrert det klare enn da han helbredet de to besatte fra gadarenerne bygd. Da de ville følge Jesus ble de nektet. Hvorfor? De hadde fått sitt gudsbilde tilbake, og det kunne ikke skjules. De måtte ut for å bevise det.

Så sier EGW at dette var de første misjonærene Jesus sendte ut for å forkynne evangeliet i traktene ved Dekapolis. At dette var et distrikt utenfor Israels grenser behøver du ikke sjekke av kartet, tenk bare på alle svinene som gikk tapt ved den samme anledningen. Jeg vil tro at denne hendelsen også kom med i deres vitnesbyrd, for disiplene ville ennå nekte å gå dit.

Når Gud angrer og lover «aldri mer vannflom», kan man fristes til å spørre: hva er bedre med et ildhav som fortærer absolutt alt, slik apostelen Peter beskriver det. 2 Pet.3,10.

Jeg tror Gud her sikter lengre fram enn som så. Vannflommen gav muligheter for å begynne på nytt på den samme jord, det vil si en ny runde med syndens og smertens drama. Men arken skal ikke nok en gang strande på Ararat-fjellene, men føre sine skipbrudne passasjerer inn i den siste trygge havn. Det får heller stå som eksempel på det verk Gud nå er ved å avslutte i denne verden.

Når redningsmannen for siste gang tar redningsdrakten på, kommer han som Kongers Konge og Herrers Herre. Budskapet skal forkynnes med høy røst: «og hver tunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.» Fil.2,11. ■

« GLEM IKKE ALLE HANS VELGERNINGER »

AV ELINOR LARSEN

Alle mennesker har sin egen historie å fortelle - om glede og sorg, seire og nederlag, tro og tvil. Elinor Larsen har skrevet en bok om sitt rike liv sammen med Jesus, og takknemlighet er et hovedtema i boken.

Takknemlighet for små og store begivenheter i barndom og ungdom, i voksen og moden alder, men først og fremst for velsignelser i vandringen med Jesus Kristus gjennom sin mangeårige gjerning som litteraturevangelist. Både de alminnelige og de ekstraordinære erfaringer avslører at de som går Guds ærend, ikke går alene. For det er kjærligheten til Jesus som har bestemt hennes livsløp.

Min mor rakk akkurat å bli ferdig med skrivearbeidet før livet tok slutt samme dag.

Hanne Berntsen

174 sider, heftet utgave. Dansk.

Kr 150,- + porto.

Overskuddet av salget vil gå til ADRA.

For bestilling kontakt Hanne Berntsen

E-post: hannebrb@online.no

Mobiltelefon: 412 23 723

Funnet i
AU
10/1960

ORD om MUSIKK

av berømte personer

Samlet av Sverre Valen

Denne guddommelige kunst (musikken) inneslutter alt, jord og himmel. Den er også den eneste kunst som fører til himmels — for hvem kan tenke seg et paradís uten toner.

JOHANNE LUISE HEIBERG

Musikken blir født i bevegelse, dør i notenes svarte tegn og gjenoppstår i lyd.

KNUDAAGE RIISAGER

Jeg taler aldri under musikk; i det minste aldri under god musikk. Hører man dårlig musikk, er det ens plikt å drukne den i samtale.

OSCAR WILDE

Protestantene vet slett ikke hvilken musikalsk skatt de eier i sine koraler.

MAX REGER

Det viktigste i musikken står ikke i notene.

GUSTAV MAHLER

Jeg skriver heller 10 000 noter enn én bokstav.

BEETHOVEN

Luthers sanger har omvendt flere sjeler enn hans skrifter og taler.

CONZENIUS

Den som synger, jager vekst sine bekymringer.

CERVANTES

Musikk og rytme finner sin vei til sjelens hemmelige steder.

PLATON

Musikk er sjelens medisin.

JOHN LOGAN

Bagateller skaper det fullkomne, men det fullkomne er ingen bagatell.

MICHELANGELO

Oste har toners tryllemakt gjort ondt til godt.

SHAKESPEARE

Musikken spiller den største rolle ved oppdragelse, fordi rytme og harmoni trenger dypst inn i sjelen, griper den kraftigst, bringer skjønnhet og gjør det menneske edelt som får høre den vakre musikk. Er musikken heslig, blir resultatet det motsatte.

PLATON

Hvor solens stråler ikke når hen, dit når tonene.

SØREN KIERKEGAARD

En eneste skjønn tone er vakrere enn en lang tale.

JOUBERT

Dårlige musikere gjør den nytte at man gjennom dem kan høre og fornemme hvilken kostelig og skjønn kunst musikken er, for hvitt oppfatter man best når man sammenligner det med svart.

MARTIN LUTHER

Jeg lukker mine øyne i den velsignede bevissthet at jeg har lagt en strime av lys etter meg på jorden.

BEETHOVEN

Musikken er en av Guds skjønneste og herligste gaver.

MARTIN LUTHER

Sangen er vår felles sfære. Det å synge er å være.

IBSEN

Den som ikke har jaget, ikke har elsket, ikke har søkt dusten av blomstene og ikke har bevet ved musikkens klang, er ikke et menneske, men et esel.

ARABISK ORDSPRÅK

Musikken er en skjønnere åpenbaring enn vitenskap og filosofi. Intet er så skjønt som å få nærme seg guddommen og sprede dens stråler utover menneskeheten.

BEETHOVEN

Himmelens engler var forbauset

Ove Berntsen

Gud er at det er mulighet. Derfor bør vi ikke bedømme mennesket etter hva det er. Vi er preget av oss selv, vår konstitusjon, erfaring og arv. Når vi kommer som vi er til Jesus, er det for å bli det nye menneske, som han skaper.

Vi lever under en åpen himmel, og døren er ikke stengt. Vårt liv er ikke forklart og fastlåst. Det siste ordet tilhører ikke vår karma. Og når himmelens lys siver inn i hjertet, er det frihetens øyeblikk.

Fariseismen, den religiøse reformbevegelsen på Jesus tid, var kjent for sitt mesterskap i å kjenne det kjente. Midt iblant dem stod én de ikke kjente. De var fanger av sin tradisjon.

Men noen kjente ham, i avgjørelsens øyeblikk. De tok imot ham, og han gav dem «rett til å bli Guds barn» (Joh 1,12). En av dem var Maria Magdalena. Hun så noe i ham som hun ikke så i noen andre, og han så hennes mulighet, til tross for de mange triste opplevelser og et veldig trykk fra et liv i nederlag. Hun sa ja. Flere ganger, for hun ble innhentet av fortidens demoner. Ikke mindre enn sju ganger.

«Jeg reiser meg alltid en gang mer enn jeg faller,» sier antihelten Andy Capp. Er det sikkert? Men det er Jesus som reiser Maria, og da er framtiden ikke hva den var. Gud er alltid at det er mulighet.

En annen er den navnløse røveren. Hans dager var talt, han var foraktet, avskrevet, forkastet og dømt. Han var overveldet av følelsen av alt var avgjort, ingen var så ussel, så defekt, en evig misère. Hans stund på jorden var skuslet bort. «For oss er dommen rettferdig,» hvisker han. Men i dødens stund så han paradiset port. Jesus «tente et lys som vil skinne til jordens ytterste grenser,» skriver Ellen White i *Alfa og Omega*. Selv himmelens engler var forbauset over hans grenseløse kjærlighet til synderen.

«Alt skapte han vakkert i sin tid. Også evigheten har han lagt i menneskenes hjerter» (Fork 3,11). I dag som for to tusen år siden. Og «i dag er frelsens dag.» I dag er Gud at det er mulighet. *To tusen takk.*

Husk høsttreffet på Tyrifjord vgs

SØNDAG 13. SEPTEMBER, KL. 11:00

- Program: "Lyden av 50-60-tallet" og "Hvem er min neste" (ADRA)
- Påmelding til Richard Vagn Jensen, telefon 32 75 25 89 / 924 93 322

For 55 år siden

ADVENT UNGDOM 1960

Trygve Andersen ✍️

I Advent Ungdom nr. 3, på skolesiden, er omtalt «Skolemesterskapet på skøyter» på THS:

«Søndag den 21. mars gikk skolens skøytemesterskap av stabelen. Været var fint og isen god, så da Bjørn Svendsen ble seierherre sammenlagt etter 500m, 1000m, 1500m og 3000m, tror vi nok at den beste vant. Det var hardt med 4 løp på en dag, men hva betyr det når en stor sølvpokal frister.»

Til høyre kan du se bilder av de gode skøyteløperne.

I nr. 11 finner vi denne morsomme historien:

«Nylig kom et alminnelig brev hit til landet, men med et ualminnelig innhold. Konvolutten var stemplet i New York og inneholdt et papir utfylt og signert av ingen ringere enn verdensmesteren i tungvekt, Floyd Patterson. Det viste seg å være en sjekk på \$100, som var hans svar på en skriftlig henvendelse en av våre unge norske ven-

Jan Petter Bådstøløkken og Jan Solberg for full fart inn mot mål.

Så kom det store øyeblikk da premiene ble delt ut. Det ble Bjørn Svendsen som gikk av med førsteprisen, mens Bådstøløkken og Holanger kom inn på de neste plassene.

ner sendte ham sammen med høstnnsamlingsbladet, mens Floyd Patterson oppholdt seg i Göteborg for en tid siden. Av de utallige tiggerbrev han mottar fra alle mulige slags foren-

inger og enkeltpersoner, vakte Adventistsamfunnets misjonsvirksomhet hans interesse i den grad at han omgående skrev ut en sjekk som i norske penger utgjør mer enn kr. 700,- Dette

sjeldne og oppmuntrende innslag i høstnnsamlingen viser at vårt misjonsprogram vekker velvilje og interesse i de kretser vi i sakens anledning søker kontakt med.» ■

Ikke sjelden forekommer det at kjente personer viser aktiv interesse for vårt misjonsprogram. Nylig kom denne sjekken, som er utstedt og signert av Floyd Patterson.

Reidar Tenål hadde tatt dette praktfulle forsidebildet på nr. 10.

Følgende artikkel er hentet fra Sundhetsbladet nr. 2, 1934. De meste av legevitenkapens sannheter har vel blitt endret siden da, men denne artikkelens «sannheter» tror jeg står fast fremdeles. Så den er ikke ment bare som «nostalgi», men som god helseopplysning i 2015 også. Vi har latt den stå med original 1934 tekst og rettskrivning, for å bevare mer av forfatterens «ånd».

Latter som helbredelsesmiddel

Overlæge Carl Ottosen

Latter i sine forskjellige grader og former kan som bekjent oppstå dels ved fysisk pirring og kildren under armene eller andre steder på kroppen hvor man er særlig mottagelig, dels ved sjelig påvirkning enten av noe som er meget komisk, eller noe som er i høi grad morsomt og gledelig. Latteren består av en støtvis utånding forbundet med mer eller mindre sterk lyd. Innåndingen er derimot kort og dyp. Samtidig er en hel del muskler i bevegelse, især ansiktsmusklene, mellemgulvet og underlivsmusklene. Latteren påvirker ikke bare musklene, men også kjertlene. Dette ser man tydelig ved sterk latter, hvor tårene triller nedover kinnene. Det er grunn til å tro at også fordøielseskanalens kjertler blir påvirket, for det er jo en gammel og fast anskuelse at munterhet og en sunn latter ved bordet beforder fordøielsen i høi grad. Er latteren meget sterk, rystes hele kroppen, og den kan undertiden slå over i andre muskelbevegelser. Man springer, danser, klapper i hendene o.s.v.

Tenker man nu nøiere over den fysiologiske virkning av latterbevegelserne, kan man lett forstå at den er sundhetsbefordrende og gagnlig. Den får oss til å glemme livets gjenvordigheter for et øieblikk, den er et lysglimt i mørket. Vi gir oss hen til en kortvarig nytelse av det gledelige eller komiske som vi har hørt eller sett. Derved rives de hemmende bånd over som ærgrelser, bekymringer og frykt har lagt over den frie utfoldelse av hjernens ypperste funksjoner i form av livsmot, håp og livs-

glede. Men også rent fysisk må man betegne latteren som i høi grad nyttig innvendig og utvendig vibrasjonsmassasje. Den tyske forsker Hecker har således påvist at latteren utligner visse forstyrrelser i hjernens likevektstilstand som oppstår ved forsnevring av blodkarene, og dermed er den gagnlig innflytelse på blodomløpet i hjernen godtgjort. De sterke bevelgelser av mellemgulvet og den derpå følgende gjennomrystelse av brystkasse og underliv virker særlig gunstig på blodomløpet i brystorganene og underlivsorganene, som derved blir rystet ut av sin sløvhetsstilstand og stimulert til øket livsvirksomhet. Denne latterens sundhetsbefordrende virkning er også konstatert gjennom praktiske erfaringer, således forteller professor B. Laynard følgende:

«To menn lå meget syke på samme sykestue, den ene av nervefeber, den andre usedvanlig hårdt angrepet av kuma. De var begge to så langt nede at det holdtes ekstra sykevakt hos dem om natten, da man hvert øieblikk kunne vente at døden skulde inntre. Våkekona forstod seg ikke på å gi patientene medisin, men skulde vekke sykepleiersken når patientene skulde ha den. Imidlertid falt både våkekona og sykepleiersken i søvn i løpet av natten. Mannen med kuma lå og stirret på klokken og da han så at det var tid å gi feberpatienten medisin og han var ute av stand til å rope høit eller bevege noen del av sitt legeme undtagen armene, grep han tak i en pute og kastet den like i ansiktet på våkekona, som tumlet om på gulvet og vekket både seg selv, feberpatienten og sykepleiersken. Dette så så komisk ut at både feberpatienten og kumapatienten fikk seg en hjertelig og lang latter.

Sundhetsbladet Hjemmets Råd giver

Da lægen kom neste morgen, fant han begge patienter i høi grad bedre, og uttalte at han aldri noen gang hadde sett så hurtig bedring i lignende patienters tilstand. I løpet av kort tid var begge patientene fullstendig helbredet.»

Selv om disse to patienter var blitt friske allikevel, må man dog med prof. Laynard anta at latterens sundhetsbefordrende innflytelse gav dem et godt skubb i riktig retning.

Sannheten at latter i almindelighet beforder ens velvære er også uttrykt i det engelske ordsprog: «Le og bli fet». Dette burde alle magre mennesker legge seg på sinne. Det er dog ikke bare professor Laynard som har skrevet anbefalende om latteren. Den berømte tyske læge Hufeland, Goethes og Schillers omgangsvenn og huslæge, skriver således i et av sine bekjente verker: «Man må ikke forsømme latteren, dette nødvendige uttrykk for glede. Den er den aller mest helsebringende av alle bevegelser, for den setter både sjel og legeme i virksomhet, fremmer fordøielsen, blodomløpet og åndedrettet og setter livskraften høiere op i enhver retning.»

I denne Hufelands opfatning har vi kanskje en forklaring på at hans forelesninger var så søkt på den tid. Det er derfor ikke så bort i været når en stor sundhetsapostel som professor Kellogg har uttalt at en taler som vil gagne sine tilhørere, enten må få dem til å le eller gråte, for ellers har han ikke gjort noe videre inntrykk på dem. En annen berømt læge har også uttalt at halve resultatet var nådd når man bare kunne få en patient til å smile eller le, for selv om ikke evne til å smile eller le er ensbetydende med ny sundhet og nytt livsmot, så er det dog det første skritt i den riktige retning og virker gagnlig på sundhetstilstanden, selv om den er fremkalt på kunstig måte. Denne opfatning av lægen støttes også av dikteren. Således sier Dryden et sted: «I hvert tilfelle er det en god ting å le, og hvis man med et halmstrå kan kildre et menneske til det, så må man si at halmstrået er et lyk-kens redskap.» ■

Dr. Carl Ottosen var en av stifterne av «Skandinavisk filantropisk selskab», som satte i gang Adventistsamfunnets store satsing på helseinstitusjoner i Skandinavia rundt år 1900. Han var direktør på Skodsborg badesanatorium i mange år, og var også en av redaktørene av Sundhetsbladet gjennom flere tiår.

Senioren

Organ for
**SYVENDEDAGS
ADVENTISTKIRKENS
SENIORFORENING**

Adresse: Postboks 124
3529 RØYSE
Bank: 3000 26 41867
Org.nr: 997 229 231
Nett: www.sdasenior.no

Sekretær

REIDAR LARSEN
Bergsengvegen 71, 2372 Brøttum
Telefon 62 12 26 66 - 943 32 898,
reidar.larsen@adventist.no

Kasserer

RICHARD VAGN JENSEN
Glimmerveien 19, 3340 Åmot
Telefon 32 75 25 89 - 924 93 322
hrv.jensen@gmail.com

Redaktør for «Senioren»

TRYGVE ANDERSEN
Solliveien 13, 1472 Fjellhamar
Telefon 67 90 43 24 - 970 33 601
trygand@gmail.com

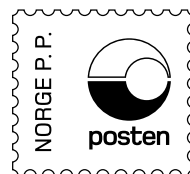
«Senioren» kommer ut fire ganger i året og sendes til alle medlemmer av SDA Seniorforening. Medlemskap tegnes ved å sende kr 200 til bankkonto nummer 3000 26 41867.

Gaver til bladet eller Seniorforeningens aktiviteter, sendes også til konto 3000 26 41867. Mange takk!

Oppsigelse av medlemskap gjøres via sekretæren.

Tips, artikler og bildestoff til bladet sendes redaktøren.

Returadresse
Senioren
R. V. Jensen
Glimmerv. 19
3340 Åmot

B
R
I
D
G
E
S
O
F
F
A
I
T
H

Bridges of faith.
Pathways of love and hope.
Bring us together to worship our Lord.
Children of God:
Jesus is coming soon!
Let us unite, we are on our way home!

Have faith like a child.
The Lord knows our needs.
He will guide us through life.
Then from fear we're released!
May love warm and strong
grow in everyone's heart.
When God's love freely flows,
that's when miracles start!
Let the heavenly hope
be the strength in our lives.
From this cliff shines the cross,
never out of our sight!

Bridges of faith.
Pathways of love and hope.
Bring us together to worship our Lord.
Children of God:
Jesus is coming soon!
Let us unite, we are on our way home!

.....
Av Elisabeth Bjarnar (Hauer)

Broer av tro.
Stier av kjærlighet.
Håp som oss samler i bønn til vår Gud.
Hør nå, Guds barn:
Jesus skal komme snart!
La oss gå sammen på vandringen hjem!

B
R
O
E
R
A
V
T
R
O

Ha tro som et barn.
Gud ser vårt behov.
Han vil lede oss fram.
Gi oss trygghet så stor.
Må kjærlighet sterk
i vårt hjerte få gro.
Når Guds kraft flyter fritt
kan på under vi tro.
La det himmelske håp
styrke oss i vårt liv.
Se, et kors viser vei,
lyser opp på vår sti!

Broer av tro.
Stier av kjærlighet.
Håp som oss samler i bønn til vår Gud.
Hør nå, Guds barn:
Jesus skal komme snart!
La oss gå sammen på vandringen hjem!

Under vår-
treffet i Sandefjord ble
det sunget en sang av en trio fra
Mattesonskolen. Det ble ikke sagt hvem
som hadde skrevet sangen, men den ble godt
mottatt i salen. Etter treffet fikk jeg diktet tilsendt fra
Elisabeth Bjarnar (Hauer), som er den som har skrevet det.
Så da kan vi grunne litt mer på det fine innholdet i sangen. (TA)